

Не дратуй подушку!

Данило спав. Раптом у нього під потилицею завовтузилося, залоскотало в шию, постукало по плечах. «Понеділок... Прокидається...» — майнуло в голові. Хлопець знав: краще поквапитись. За трохи його розумна подушка почне тремтіти, тоді підстрибувати. А якщо через десять хвилин Данило все ще лежатиме в ліжку, вона заголосить, наче пожежна сирена.

Він спробував угамувати подушку, притискаючи її до ліжка, але та тріпалася дедалі сильніше. «Ну чому? — запитував хлопець сам себе. — Чому подушка така ніжна ввечері — заколисує його й розповідає щоразу нову казку — і така нестерпна вранці?!»

Хлопець опустил ноги й знайшов пальцями свої капці. Тоді, викотивши нижню губу, подув угору, здмухуючи з очей пасма темного розкошляченого волосся. Глипнув на календар, що висів на стіні над ліжком. Сьогоднішній

день підсвічувався червоним. Данило всміхнувся. У кутку тихенько шипіла шафа: прасувала його шкільну форму, дезінфікувала маску, пуцувала черевики.

Хлопець підійшов до вікна. На підвіконні в жовтуватому гелі ріс охлялий помідор. Його підсумковий шкільний проєкт і єдина надія довести всім, що він, Данило Кирпатий, теж чогось вартий. Бо якщо він на чомусь у цьому житті й знається, то це на ботаніці.

Помідора звали Велет. Та хоч як Данило про нього дбав — ретельно збризував, доливав мінералів, — той ніяк не хотів рости, а тим паче цвісти й давати плоди. Хлопець увімкнув лампу: рослині бракувало світла. Іноді Данило думав, що всі їхні з помідором проблеми були від браку сонця, адже вони живуть надто низько, певно, найнижче в усьому світі — на четвертому поверсі давньої п'ятиповерхівки.

Запланований під знесення, а тоді всіма забутий, будинок так і залишився стояти самотою на околиці міста поруч висотних гаражів і складів. Тут навіть не було капсульного ліфта, щоб дістатися піших тунелів. Щоразу, коли вони з татом хотіли прогулятися, їм

доводилося викликати їхню летючу машинку Золю.

Хлопець визирнув на вулицю. Стовпці висоток тонули в хмарах і, пнучись угору, кидали на землю довгі тіні. Між висотками тягнулися безкінечні піші тунелі й транспортні шляхи, що спліталися між собою, як велетенська павутина. У проміжках виднілися клаптики блакиті. Їх час до часу затіняли летючі машини, які везли своїх пасажирів у надважливих справах. Машини скидалися Данилові на зграйки крихтних рибок у гігантському акваріумі, а він мовби сидів на самісінькому його дні.

Хлопець сторожко глипнув униз. «Позеленішала сьогодні», — зауважив про себе.

Хочете — вірте, хочете — ні, але Данило жив так низько, що міг бачити траву. Якось хлопець спитав у тата, чи безпечно, коли він отак близько до землі дивиться на траву. Тато запевнив його, що так. Проте Данило старався дивитися вниз якомога рідше.

Смаколики з кастробульки

Найприємнішим ранковим заняттям Данила було вигадувати сніданок. Усяку страву кастробулька готувала не довше як п'ять хвилин.

Сьогодні він планував посмакувати яечнею або м'ясними рулетиками. Зрештою, міг вибрати будь-що, навіть чипси чи шоколадну фігурку. Адже всю їжу кастробулька готувала з одного порошку, у якому було вдосталь вітамінів і поживних речовин. Кастробулька змішувала все це тільки їй відомим способом, додавала фарби й ще трохи смаку. Тому жоден власник кастробульки не переймався, що якогось вітаміну йому забракне.

Данило теж не переймався. Розчаровувався лише тоді, коли їхня кастробулька, дещо застарілої моделі, видавала йому шоколад із присмаком ковбаси чи банан у вигляді помідора.

Таке рідко, але траплялося. Тоді треба було щось григнути кастробульку в бік. Якщо й це не допомагало, Данилові доводилося тривожити тата, що працював у себе, пишучи довге повідомлення:

«Кастробулька знову».

Писати він лінувався. Тож найчастіше тати з'їдав те, що отримував. Сьогодні ж, вибираючи між яєчною і м'ясними рулетиками, Данило зрештою тицьнув на апельсиновий сік.

Сік удався чудовий, наче з апельсинів. Хоча Данило ще їх не куштував, тому не міг сказати напевне. Фрукти й овочі можна було купити в супермаркетах чи на спеціальних висотних фермах-аквапоніках, але коштували вони дорого.

— Нащо нам купувати тобі яблуко? Воно ж коштує так само, як запас кастропорошку на цілий місяць, — розважливо відповідав тато, коли Данило просив купити яблуко.

Данило не мав чим заперечити.

— Окрім того, у яблуку всього кілька вітамінів. А в кастропорошку — усі вітаміни для росту дитини! — зазвичай додавав тато.

Він відгукувався про кастропорошок лише схвально, волюючи не згадувати неприємного.

Та Данило пам'ятав, як, наприклад, його однокласник Семен, чия шкіра завжди була темна, як шоколад, одного дня після сніданку побілів.

Або хлопець, що про нього пів року тому розповідали в новинах. Він одного ранку став несподівано рости. Їхній учитель того дня спізнився на сім хвилин. Коли він зайшов до класу, хлопчина вже виріс на два поверхи вгору. Бідолаха пробив головою стелю, потрапивши на урок до старшокласників. Ріст швидко вдалося спинити. За цим пильнував спеціальний відділ корпорації, що виробляла порошок для кастробульок. Як потім виявилось, мама хлопчика хвилювалася, що він занизький. Тож купила на розпродажу спеціальний кастро-росто-порошок.

Та все в того хлопця склалося добре. Його відвезли в спеціальний табір для надвисоких дітей на одному із замських висотних островів. Діти гуляли там між безпечних пластикових дерев і гралися в м'яча. На превелике розчарування мами, і в тому таборі її син був одним із найнижчих.

Такі халепи інколи траплялися, але всі ризики були дріб'язком, як порівняти з тим, чого усі боялися найдужче, — з вірусами.